

TẬP 19

HỒI 190

Quỷ Đạo

N

êm khuya.

Dã Cầu đạo nhân sa chân vào quỷ môn quan nhưng lại được may mắn kéo trở về, lúc này mấy vết thương trên người đều đã được băng bó kỹ càng. Nhìn bộ dạng y vẫn hết sức hư nhược, nằm trên mặt đất, hô hấp yếu ớt nhưng đều và chậm, tạm thời không còn nguy hiểm đến tính mạng nữa.

Tiểu Hoàn, người cứu sống Dã Cầu đạo nhân, hiện tại cũng hôn mê bất tỉnh, nhưng chỉ vì lao lực quá độ chứ hoàn toàn không có gì đáng ngại, hai người khác đang tỉnh táo bên cạnh hiểu rất rõ điều ấy, nên cũng không lo lắng nhiều.

Đối với Chu Nhất Tiên, điều lão quan tâm lúc này, cũng có thể nói điều lão đề phòng lúc này, lại là hắc y nhân vừa xuất thủ cứu Tiểu Hoàn. Lão nhận ra nam tử thần bí đó, là người không lâu trước đây đã chạm mặt trong nghĩa trang ở Hà Dương thành dưới chân núi Thanh Vân, không ngờ hôm nay gặp lại.

Chu Nhất Tiên ngồi bên cạnh cô cháu gái Tiểu Hoàn, ánh mắt thỉnh thoảng liếc về phía bóng đen đang chấp tay đứng đó. Với sự duyệt lịch và nhãn quang của lão, tự nhiên biết trình độ tu hành của người này, trên phương diện dị thuật bàng môn như Quỷ Đạo, hoàn toàn không phải tầm thường, chỉ thắc mắc một điều hắc y nhân hôm đó tựa hồ là địch không phải là bạn, chẳng ngờ hôm nay lại xuất thủ tương cứu Tiểu Hoàn. Lần trước tương ngộ may mắn có Quỷ Lệ viện thủ, ông cháu Chu Nhất Tiên và Dã Cầu đạo nhân mới thoát hiểm, hiện giờ tuy không hiểu rõ hắc y nhân đến đây làm gì, nhưng tính mệnh của ba người bọn lão, đúng là nằm trong nhất niệm của y.

Chu Nhất Tiên còn lặng lẽ nghĩ ngợi, hắc y nhân nọ, cũng chính là Quỷ tiên sinh lên theo dấu Quỷ Lệ xuống phương nam, đứng bên cạnh ra chiều đã sắp đặt kỹ càng, nhưng trong lòng cũng dè dặt chưa quyết. Lần này xuất thủ cứu người, thực sự đã vi phạm nghiêm trọng tác phong thường nhật của y. Pháp thuật Quỷ Đạo mà y tu hành, xét theo quan niệm thế nhân, ngoài tam đại phái chân pháp là Đạo, Phật, Ma và vu thuật Nam Cương, tự cổ chí kim đều là tà thuật, độc ác nguy dị, một mình một phách. Song,

chính ma giáo thanh danh tồi tệ hết mức dưới con mắt thế tục, kỳ thực cũng xem thường Quỷ Đạo, nhiều năm nay, người trong quỷ đạo hầu như đều tự duy trì và tiếp nối một cách âm thầm. Quỷ tiên sinh được Quỷ Vương Tông Tông chủ là Quỷ Vương lấy lễ đối đãi, thực là một sự lạ, cũng bởi có một nguyên nhân khác.

Vì nhiều lẽ như vậy, Quỷ Đạo nguồn gốc mạc trắc thần bí tuy còn kéo dài đến nay, nhưng nhân lực đơn bạc vô cùng, ai cũng nói không rõ bao giờ thì dứt đường hương hỏa. Nghĩ kỹ cũng đúng, chắc không có nhiều người bình thường lại muốn tu hành những thuật pháp nguy dị mà tối ngày phải đánh bạn với quỷ giới thăm thăm âm u.

Quỷ tiên sinh tu hành đã nhiều năm, đạo hạnh cao đến mức phóng mắt khắp gầm trời, chỉ có y là đệ nhất đẳng nhân vật, trong hệ phái Quỷ Đạo, càng không có ai theo kịp được. Y xưa nay tâm tính cứng rắn, đây cũng là kết quả của quá trình tu hành dị thuật, không ngờ hồi đêm đột nhiên trông thấy Tiểu Hoàn tuổi nhỏ lại thi triển được Thu Hồn kỳ thuật cao thâm của Quỷ Đạo, y đâm thất kinh. Một, vì Tiểu Hoàn là con gái, trẻ trung tú mỹ như vậy, dường như lại có khả năng thiên phú khó hiểu về Quỷ Đạo; hai, đáng kinh ngạc hơn là, kỳ thuật thu hồn tuy là mật pháp của Quỷ Đạo nhưng đã thất truyền lâu năm, đến đại tông sư, đại hành gia về dị thuật Quỷ Đạo như y mà cũng không biết, trong khi Tiểu Hoàn sử dụng được, bảo sao không khiến y kinh hồn bạt vía?

Quá trình Tiểu Hoàn vận sức làm phép, tuy Quỷ tiên sinh không hiểu Thu Hồn kỳ thuật, nhưng nhờ trình độ tu hành Quỷ Đạo cao thâm, y vừa liếc mắt là nhận ra Tiểu Hoàn mặc dù thiên phú dị bẩm, nhưng căn cơ rốt cục còn nông cạn. Quả nhiên chẳng bao lâu, Tiểu Hoàn dần vượt ra ngoài ý liệu của y mà tóm được hồn phách của Dã Cầu đạo nhân giữa vô vàn u linh, nhưng đã kích động cơn giận của vô số oan hồn lệ khí, bị quỷ khí hút ngược trở lại, gần như sắp mất mạng. Lúc ấy, Quỷ tiên sinh không sao tọa thị bỏ mặc cho được, cuối cùng vẫn xuất thủ tương cứu.

Y không biết Thu Hồn kỳ thuật, nhưng thừa sức đối phó với những u linh bình thường này, vừa xuất thủ là lập tức thúc đẩy pháp trận bảo vệ Tiểu Hoàn, đồng thời giúp Thu Hồn kỳ thuật của Tiểu Hoàn đại công cáo thành. Việc qua rồi, y thấy lòng nảy lên đôi chút do dự, không biết tiếp tục thế nào mới phải.

Bầu không khí bỗng trở nên gượng gạo, kéo dài rất lâu, mãi cho đến khi Tiểu Hoàn nhúc nhích, hồi tỉnh lại, miệng khe khẽ gọi: "Gia gia" và mở bừng hai mắt.

Chu Nhất Tiên mừng rơn, lật đặt đỡ Tiểu Hoàn dậy, nét mặt nàng mỗi một, thân thể yếu ớt, nhưng hoàn toàn không có gì đáng ngại. Định thần rồi, nàng lập tức ngoảnh đầu nhìn sang Dã Cầu đạo nhân, thấy y nằm trên mặt đất, thương thế tuy nặng nhưng hô hấp bình ổn, hiển nhiên đã sống trở lại, Tiểu Hoàn lúc đó mới lộ nét cười.

Ánh mắt nàng thu về, rồi chợt phát hiện ra ngoài Chu Nhất Tiên còn có thêm một người áo đen, nàng bất giác giật mình. Liền đó nàng cũng nhận ra, người này nhang nhác hắc y nhân thần bí ở Hà Dương thành dạo nợ, bất giác thân mình co rúm lại, kinh hãi: "Gia gia, y, y sao cũng ở đây?"

Chu Nhất Tiên dìu Tiểu Hoàn đứng dậy, khẽ khàng nói: "Ta không biết sao y đột nhiên đến đây, có điều vừa rồi lúc cháu làm phép đến chỗ khẩn yếu, chính y đã xuất thủ tương cứu, giúp cháu và Dã Cầu chuyển nguy thành an đó."

Tiểu Hoàn nghe Chu Nhất Tiên nói vậy, tức thời nhớ lại, khi nàng thi triển pháp thuật đến lúc sau cuối, do tu hành chưa đủ nên bị u hồn hút ngược, sắp phải rơi xuống nơi ác quỷ hút hồn thì uy lực của trận pháp bỗng nhiên dồi dào, đánh đuổi tất cả những u hồn bên cạnh đi, đại pháp thành công như vậy, chắc là nhờ sự tương trợ của hắc y nhân thần bí này.

Nghĩ đến đây, Tiểu Hoàn hướng về Quỷ tiên sinh tử tốn gật đầu: "Đa tạ tiền bối."

Quỷ tiên sinh tựa hồ không màng đến lời cảm tạ của nàng, đột nhiên lạnh lẽo hỏi vặn: "Tiểu cô nương, ta có một vài chuyện muốn hỏi cô, mong cô trung thực trả lời."

Tiểu Hoàn sững sờ, đồng thời cảm thấy cánh tay của Chu Nhất Tiên đang đỡ bên nàng bỗng giật giật, lưỡng lự giây lát, cuối cùng vẫn đáp: "Tiền bối có chuyện gì, xin cứ hỏi."

Quỷ tiên sinh gật đầu: "Bí thuật Quỷ Đạo xưa nay giữ kín không truyền rộng ra ngoài, cô đã tu tập ở đâu những thuật pháp đó?"

Tiểu Hoàn dờ người: "Quỷ Đạo, Quỷ Đạo cái gì?"

Chu Nhất Tiên đằng sau len lén thở dài, Quỷ tiên sinh phía trước lại tỏ vẻ kinh ngạc, nhưng thấy gương mặt Tiểu Hoàn ra chiều ngỡ ngàng, không may may nguy trá, tựa hồ thật tình không biết đây là thuật pháp Quỷ Đạo. Trầm mặc giây lát, Quỷ tiên sinh nói: "Phép Thu Hồn mà cô vừa thi triển, kỳ thực là một diệu pháp kỳ thuật vô cùng tinh thâm trong Quỷ Đạo, cô không biết sao?"

Tiểu Hoàn sững sốt lắc đầu: "Tôi, tôi không biết."

Quỷ tiên sinh lập tức lục vấn: "Vậy cô tu tập Thu Hồn thuật từ ai?"

Tiểu Hoàn lắc đầu: "Không ai dạy tôi cả."

Quỷ tiên sinh sững người, lại nghe Tiểu Hoàn tiếp: "Là do lúc nhỏ tôi nghịch ngợm, quậy phá lung tung trong nhà cũ của gia gia, tình cờ thụt chân vào một cái giếng cạn, liền phát hiện ra trong thành giếng có ghi chép về những thuật pháp này. Tôi khi đó còn

nhỏ tuổi, bèn học lằng nhằng, mấy năm nay chỉ dùng đến mỗi một lần. Sao vậy, tiên bối có hứng thú đối với pháp thuật này ư?"

Quý tiên sinh im lìm không nói, rất lâu sau, y thở dài, trong tiếng thở dài nhiễm phần thê lương, lại pha vị buồn tẻ.

Tiểu Hoàn và Chu Nhất Tiên nhìn nhau, đều không biết vì sao hắc y nhân bỗng đổi ra trầm lặng thế, giờ lâu, đột nhiên nghe thấy y khò khè hỏi: "Tiểu cô nương, cô tên là gì?"

Chu Nhất Tiên chau mày, Tiểu Hoàn đã đáp mất rồi: "Tôi tên Tiểu Hoàn."

Quý tiên sinh gật gật đầu: "Ta có vài lời muốn nói riêng với cô, cô có thể tới gần đây không?"

Chu Nhất Tiên rúm mày, hiển nhiên không muốn để Tiểu Hoàn tiếp cận cái kẻ mình đầy quỷ khí nọ, nhưng Tiểu Hoàn không cân nhắc nhiều đến thế, lại nghĩ người này vừa mới cứu mạng mình, bèn gật đầu: "Được ạ." Đoạn, cũng không màng bận tâm thái độ ngấm ngầm ngăn cản của Chu Nhất Tiên, nàng bước qua.

Quý tiên sinh nhìn Tiểu Hoàn đi đến trước mặt, chậm rãi gật đầu, tỏ ý tán thưởng người con gái trẻ trung ấy, đợi nàng tới gần, y mới thông thả, tựa hồ lúc cất tiếng vẫn đang cân nhắc việc gì, hạ giọng hỏi: "Cô có muốn tu hành pháp thuật Quỷ Đạo này không?"

Tiểu Hoàn sửng sốt, nhất thời nín lặng, nhưng thấy sau tấm sa đen, đôi mắt Quý tiên sinh rực sáng, hiển nhiên không hề vẩn ý cợt đùa, bất giác dậm ra đắn đo.

Quý tiên sinh là người từng trải, chăm chú quan sát những biến đổi trên nét mặt Tiểu Hoàn, y cũng đoán được đến tám chín phần tâm tư của nàng, lập tức cũng không ép buộc nữa, chỉ hỏi: "Vừa rồi lúc cô làm phép, đối mặt với vô số u hồn, trong lòng cô có cảm giác gì?"

Tiểu Hoàn đỏ mặt, rồi lập tức lại trắng nhợt, khe khẽ đáp: "Tôi, tôi thấy hơi sợ."

Quý tiên sinh lãnh đạm: "Đó cũng không phải là chuyện gì mất mặt, thế nhân vô tri cứ hay sợ quỷ quái yêu tinh, nhưng không biết rằng hồn phách chỉ là một dạng sau khi chết và trước khi vãng sinh mà thôi. Điều họ sợ, đúng ra là con ma trong tâm của mình."

Y trở vào Tiểu Hoàn: "Nói ngay như cô, vừa rồi lúc thi pháp trong lòng cô sợ hãi, tuy vẫn có thể làm phép tiếp, nhưng trước mắt xuất hiện vô số ảo ảnh, muôn vàn hình dạng hung bạo nanh ác, đúng không?"

Tiểu Hoàn gật đầu lia lịa: "Đúng."

Quỷ tiên sinh hừ khê: "Kỳ thực, cái gọi là Quỷ Đạo, lại có điểm cốt yếu là khống chế ma quỷ trong chính lòng mình, nếu cô an nhiên, tất cả u hồn yêu tinh không thể động đến tâm trí cô. Mà cô nghĩ kỹ xem, những u hồn đó sở dĩ phát nộ hút ngược, nhìn thì rất hung ác bạo liệt, nhưng cô không biết, chính chúng cũng như bao nhiêu người khác trên thế gian, một khi nhận thấy có cơ hội để sống, để trở lại dương thế, làm sao có thể không phát cuồng lên?"

Y chấp tay cười lạnh: "Người trên thế gian này, chỉ biết quỷ vật là hung tợn, mà không biết chính mình cũng như thế, hỏi có đáng cười không?"

Tiểu Hoàn nét mặt ra chiều suy tư, chậm chậm gật đầu.

Quỷ tiên sinh nói tiếp: "Ta hiểu tâm tư cô, cô ghét bỏ cái tên Quỷ Đạo, nhưng vừa rồi cô lại dùng dị thuật của nó cứu Dã Cầu, cho thấy Quỷ Đạo tuyệt không phải là không có chỗ đúng. Ta hôm nay thấy cô có dị bẩm trăm năm khó gặp về Quỷ Đạo, thực không nỡ bỏ qua, vì vậy nảy ý muốn dạy cô." Nói tới đây, y cười nhạt: "Còn tương lai, khi cô phát hiện ra hành vi của ta ác tà nhiều hơn thiện, muốn giết ta, cũng không hề gì. Người trong Quỷ Đạo chúng ta, không xem trọng lắm những thứ lễ giáo tầm thường ấy."

Tiểu Hoàn giật thót, lùi bật lại.

Quỷ tiên sinh trầm ngâm giây lát, ánh mắt dời lên mặt Tiểu Hoàn, thấy khuôn mặt nàng ngổn ngang do dự, dung nhan thanh lệ thỉnh thoảng đắm chiêu. Quỷ tiên sinh cũng không nhiều lời, thò tay rút từ trong bọc ra một cuốn sách dày bằng nửa ngón tay, bìa da đen không tựa đề quảng cho Tiểu Hoàn, Tiểu Hoàn vô thức tiếp lấy, ngạc nhiên nhìn y.

Quỷ tiên sinh hờ hững nói: "Các ghi chép trong này là những điều linh ngộ của ta sau nửa đời tu hành Quỷ Đạo, trong đó phần nhiều những pháp môn luyện khí, ta tự tin thiên hạ không ai sánh kịp ta. Cô học cũng được, không học cũng được, đều tùy thuộc ở cô." Nói đoạn, y quay mình, chuẩn bị rời đi.

Tiểu Hoàn nhìn theo bóng y, bất giác buột miệng gọi: "Tiền bối, khoan đã."

Quỷ tiên sinh đứng sững, dừng lại hỏi: "Gì?"

Tiểu Hoàn tắc nghẹn, hồi lâu mới thốt: "Tôi, tôi còn chưa biết danh hiệu của tiền bối?"

Quỷ tiên sinh vẫn trong tư thế quay lưng, y im lìm, rất lâu sau mới lạnh nhạt đáp: "Ta truyền cho cô thuật pháp, không phải mong cô nhớ đến ta, cô khỏi bận tâm đến chuyện đó."

Nói đoạn, y nhắc mình toan đi, Tiểu Hoàn gấp rút, đột ngột kêu to: "Cái này, cái này... ông cứu mạng tôi, lại truyền cho tôi đạo thuật, tôi cũng nên, cũng nên gọi ông một tiếng sư phụ chứ?"

Quý tiên sinh rùng mình, dường như tiếng sư phụ của người con gái trẻ trung thanh lệ sau lưng, đối với y dữ dội chẳng kém gì sấm nổ trên đầu. Y rốt cục đạo hạnh cao thâm, nhanh chóng khôi phục sự bình tĩnh, từ từ quay mình lại, mạng đen che mặt, không ai nhìn thấy sắc thái của y, nhưng trong đôi mắt lấp lánh sáng, có thể nhận ra tâm trạng bất bình thường của y lúc này.

"Cô gọi ta là sư phụ?"

Tiểu Hoàn đỏ mặt, điểm chút bẽn lễn, khe khẽ đáp: "Cái này... cái này là tôi tự nghĩ ra, nếu, nếu tiền bối không muốn, tôi..."

Quý tiên sinh vụt cắt ngang: "Được rồi, khỏi nói nữa..."

Tiểu Hoàn sững người, ngẩng đầu lên. Quý tiên sinh đang nhìn nàng thật sâu, gật gật đầu, lại một lần nữa thò tay vào trong bọc lấy ra vài thứ, chìa đến trước mặt Tiểu Hoàn: "Vì việc cô gọi ta là sư phụ, vật này cũng tặng cho cô."

Tiểu Hoàn cúi đầu nhìn, thấy đó là một sắp hình tam giác màu đen kịt, tổng cộng có bảy cái, mỗi cái lớn độ một tấc rưỡi, rìa rất trơn, không rõ chất liệu, như sắt mà không phải sắt. Tiểu Hoàn trù trù giây lát, liếc nhìn Quý tiên sinh, trước ánh mắt y khoan hòa, nàng chìa tay tiếp lấy. Nhìn kỹ, thấy phần chóp mỗi hình tam giác đều có một lỗ nhỏ, buộc liền với nhau bởi một sợi tơ đỏ sẫm xuyên qua. Trên hai mặt trái phải của mỗi miếng tam giác, đều có những hình vẽ thần bí màu đỏ sậm khác hẳn nhau, có cái như lửa thiêu rừng rực, có cái như mãnh thú rống gào, mỗi miếng một dạng. Cầm trong tay, cảm giác tiếp xúc lạnh băng, đồng thời lớn vồn mùi máu tanh lờm lờm.

Chu Nhất Tiên đứng sau tinh mắt, nhận ra những tấm tam giác đó chính là vật mà lúc nãy Quý tiên sinh dùng để cứu Tiểu Hoàn.

Quý tiên sinh nói: "Thứ này tên gọi 'Huyết Ngọc Cốt Phiến', là chí bảo của phái ta, có khả năng kỳ diệu là kích phát dị pháp của Quý Đạo, chẳng hạn tu hành được năm cấp rồi, có pháp bảo này, ít nhất cũng phát huy được đến cấp thứ bảy, người có thiên bẩm, còn phát huy được đến cấp thứ mười."

Tiểu Hoàn vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, gật đầu lia lịa, Chu Nhất Tiên ở đằng xa lắc đầu quầy quậy.

Quý tiên sinh ngắm nhìn Tiểu Hoàn rất lâu, đột nhiên lắc đầu thở dài, khe khẽ nói: "Ta và cô tính đến tối hôm nay, ít nhất tương ngộ cũng đã hai lần, lại... mà thôi, đều do

mệnh số cả. Ngày sau cô tu hành có thành tựu, nếu còn cơ duyên", y ngẩng mặt nhìn trời: "Cô giúp ta cứu một người."

Tiểu Hoàn ngạc nhiên: "Cứu người, cứu ai?"

Quỷ tiên sinh lặng lẽ lắc đầu cười khổ: "Sau này nói cũng được."

Đoạn, y vụt xoay mình, tựa hồ không muốn nấn ná thêm một chút nào, thân hình màu đen như quỷ mị, chớp mắt biến mất, lại chớp mắt biến mất trong bóng tối của khu rừng. Tiểu Hoàn không kịp gọi, vừa mở miệng là đã không nhìn thấy bóng đen ấy đâu nữa. Thật khó hiểu, con người đó để lại ở nàng cảm giác thân thiết, Tiểu Hoàn thở dài, bàn tay cầm chuỗi Huyết Ngọc Cốt Phiến bỗng siết chặt.

Chu Nhất Tiên ở bên cạnh hừ một tiếng, bước tới gần, giằng lấy Huyết Ngọc Cốt Phiến ở tay Tiểu Hoàn lên xem xét kỹ càng, lật hết mặt nọ đến mặt kia, Tiểu Hoàn thắc mắc hỏi: "Gia gia, sao thế?"

Chu Nhất Tiên cười lạnh: "Người báỉ lạy được sư phụ tốt thật, người biết thứ này là thứ gì không? "

Tiểu Hoàn chưng hửng: "Là thứ gì?"

Chu Nhất Tiên đáp: "Quỷ vật này là dùng vụn xương đầu của người chí âm để luyện thành, còn cho thêm bao nhiêu hồn phách của người sống, mới có công hiệu như vậy."

Tiểu Hoàn sững sờ, nàng cầm lại xem, nhưng không sao nhận ra đây là xương người, mà có vẻ giống như một loại đá ngọc hơn, bất giác lườm Chu Nhất Tiên: "Gia gia, thật không đấy, đâu có giống xương người đâu?"

Chu Nhất Tiên lập tức nổi sùng: "Người tìm được một gã giống quỷ không giống người đến làm sư phụ, thì không tin ta nữa phải không?"

Tiểu Hoàn lè lưỡi, cất kỹ Huyết Ngọc Cốt Phiến vào trong bọc, cười đáp: "Thôi được rồi, gia gia, đằng nào mai sau cháu cũng sẽ dùng vật này làm việc tốt, không làm việc xấu, thế đã được chưa?"

Chu Nhất Tiên hừ mũi, quay mình bước đi, miệng đột nhiên thốt: "Tin người mới là lạ."

Tiểu Hoàn cười hắc hắc, hiền hậu vô cùng, rảo bước theo lên.

- o O o -